

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3060/2019
04.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Јевтић, адвокат из ..., против туженог ББ d.o.o. из ..., кога заступа пуномоћник Катарина Питић Гашпаревић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2507/18 од 29.03.2019. године, на седници одржаној 04.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2507/18 од 29.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 318/14 од 15.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број 147/2014 од 21.05.2014. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 201.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2507/18 од 29.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време 36 година, од чега првих 6 година у ..., а након тога је све време радио као ... . Решењем од 21.05.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе, са образложењем исте садржине као и у достављеном упозорењу које је претходило решењу. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 07.05.2014. године, у складу са чланом 180. Закона о раду и чланом 96. Колективног уговора туженог од 03.06.3013. године, јер је у периоду од 23.03. до 29.03.2014. године својом кривицом извршио повреду радне обавезе из члана 95. став 1. тачка 1. Колективног уговора, којим је прописано да послодавац може запосленом отказати уговор о раду уколико запослени не извршава или несавесно, неблаговремено или немарно извршава своје радне обавезе, што представља повреду радне обавезе. Тужилац је ... и он одлучује да ли је гума шкарт или је добра-исправна, ако је добра ставља свој печат на унутрашњој страни гуме. ... није ни први ни последњи у низу који прегледа гуму, а гума која није добра, обележава се на месту грешке кредом, ножем се засече и обавије црвеном траком, након чега се гума одлаже у посебан регал и уништава. У упозорењу је наведено да је послодавац спровео поступак утврђивања чињеница у вези са немарним и несавесним извршавањем радне обавезе, дана 24.04.2014. године и утврдио да је тужилац приликом прегледа гума направио пропуст и гуму са грешком верификовао као гуму прве класе, иако је упознат са упутствима за преглед вулканизираних гума, чиме је извршио повреду радне обавезе. Наведено је да су чињенице о повреди радне обавезе утврђене на основу фотографија гуме које су послате из фабрике туженог у Енглеској у коју је гума отпремљена и писаних изјава и да се види број печата Д7 којим је задужен тужилац. Тужилац се на упозорење изјаснио писаним путем и навео да се у свом раду и понашању строго држао Упутства и прописаних параметара техничко-технолошког поступка приликом визуелног прегледа вулканизираних гума и да у временском периоду од 23.03. до 29.03.2014. године није својом кривицом и било каквим недозвољеним понашањем и предузетим радњама прекршио радну и технолошку дисциплину, нити је немарно или неблаговремено извршавао своје радне обавезе на радном месту, да је послодавац спровео поступак утврђивања чињеница 24.04.2014. године после протеча времена од месец дана; да се на показаној фотографији, која је нејасна, са сигурношћу не може утврдити чињеница да је баш тужилац ту спорну гуму визуелно и прегледао, јер се не види јасно број печата Д7 којим је био задужен тужилац; да је постојала могућност злоупотребе печата; те да сматра да му се у конкретном случају не може приписати кривица за наведену повреду радне обавезе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду и одлуку о удаљењу тужиоца са рада, те обавезали тужену да тужиоца врати на рад.

Према одредби чл. 179 ст. 1 тач. 2 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Чланом 95. став 1. тачка 1. Колективног

уговора, прописана је повреда радне обавезе, и то несавесно, неблаговремено и немарно извршење радне обавезе.

За постојање наведеног отказног разлога потребни услови су радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе и кривица запосленог. Радња запосленог може бити чињење или нечињење, а кривица је основ одговорности у случају повреде радне обавезе с тим што за отказ уговора о раду није довољан сваки степен кривице, већ је потребно да је запослени извршио повреду радне обавезе намерно или из крајње непажње.

У конкретном случају није несумњиво утврђено да на страни тужиоца постоји радња која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе, па самим тим ни његове одговорности. Према наводима тужене тужиоцу је отказан уговор о раду зато што је извршио повреду радне обавезе тако што је гуму са грешком верификовао као гуму прве класе што је утврђено на основу фотографија гуме које су послате из фабрике туженог у Енглеској у коју је гума отпремљена, на којим фотографијама се види број печата Д7 којим је задужен тужилац. Међутим, у поступку је утврђено да се ради о нејасном печату, који није целовит, већ делимично видљив и као такав не може бити са сигурношћу повезан са тужиоцем као верификатором спорне гуме, а да се не може утврдити да се на фотографијама ради о једној истој гуми, као ни конкретно о којој гуми се ради, којих димензија и карактеристика. Поред тога, и након што је тужилац у изјашњењу оспорио наводе из упозорења, спорна гума није физички прегледана од стране туженог у присуству тужиоца, већ је све утврђено на основу спорних фотографија и исказа, чиме му је онемогућено и право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе или није.

Врховни касациони суд прихвата закључак нижестепених судова да тужена није доказала кривицу тужиоца за повреду радне обавезе, односно чињеницу да је тужилац својом кривицом несавесно и немарно извршавао своје радне обавезе. Имајући у виду да тужилац није учинио повреду радне обавезе, није настао отказни разлог прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду, што значи да решење о отказу уговора о раду није законито и зато је поништено. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужена је на основу члана 191. став 1. Закона о раду обавезана да тужиоца врати на рад. Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије туженог понављају се жалбени наводи, који су већ били правилно цењени од стране другостепеног суда, за које је дао јасне и прецизне разлоге које као правилне прихвата и овај суд, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП. Наводи ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић